

Kort berättelse, huru det tilgick wid calabaliquen uti Turkiet, hwarest den...

Roos, Axel Eric,

Sv. krig 1446

National Library
of Sweden

Kort

in. Riga.

Berättelse,

Huru det tilgiel wid Calabaliquen uti Turkiet, hwarest den Glorwördigste Högst Sal. Hans Maj:t Konung CARL den 12 blef af Turkarne och Tartarerne Bloquerad i 3:ne Weckors tid, innan som de fattade den resolution, at angripa Hans Maj:ts Hus eller Hans Hoga Person uti Byen Warnika, derest Hans Maj:t hade sitt Hög-qwarter, en half fjerdings wäg ifrån Staden Bender, som ligger på gräntsen af Turkiet och Wallachiet (†).

ESTOCKHOLM,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, 1772.

Sedan nu de ofwannämde Trenne; Beckfor
woro förbi, och efter öfwerenskommande
Turkarna och Tartarerna sins emellan, at
de wille med afsware bestorma Konungens Hus,
som också skedde, nemligen på en Söndag (*),
då

(†) Denna Berättelse är upfatt af den än lefwande General-
Lieutenanten och Commendeuren af Kongl. Swärds Orden
Herr Baron Axel Roos, som icke allenast, bewisadt hela Ca-
labaliquen med så mycken tapperhet, utan äfwen gjorde sig så
storligen förtjent genom räddandet af Konung Carl 12 höga
Person och Lif. Den är författad til Herr Doctor Nordbergs
tjänst, då han hölt på at sammanfkrifwa Kon. Carl 12 Hi-
storia. Nyssnämde Herr Doctor säger wäl i Företalet til sam-
ma Historia, at han fått månaa underrättelser, bland andra
af syna witnen, äfwen af ofwannämde Herr General-Lieutenant-
ten Roos, som egenteligen har sitt hånseende på Calabaliken och
den här nu meddelade Berättelsen om samma träffning; men
om man behaår jämföra den samma med det, som Herr Doct.
Nordberg berättar och infördt i Anpra Delen af sin Historia
om Kon. Carl 12, så synes åtskillnaden helt tydeligen, ty den-
na Herr General-Lieutenantens Berättelse är långt omständel-
igare och innehåller saker, som Herr Doct. Nordberg förmodeli-
ger ej welat betjena sig af, at förtiga det den här efteråt anför-
da förteckningen, som är ganska curios, aldeles saknas i det
stora Nordbergiska arbetet. Då Kon. Carl 12 wistande på
Turkiska botn i synnerhet Benderiska Calabaliken ej nog fun-
nat uplysas, så har jag trodt, at äfwen denna intressante och
högst trovärdiga Berättelsen förtjenar med skäl et rum uti det-
ta Swenska Biblioteket, sedan jag tillförne meddelat Gåltmar-
skalkens Gref Wr. Sparres och Herr Fabrices Relationer om
samma sak. Jag har fått denna Berättelsen af Secreteraren
Wälb. Herr Anders Schönberg, wärdig ägare af åtskilliga
artiga papper uti Swenska Historien, och som haft den wän-
skapen för mig, at til en böjjan meddela uti trovärdig af-
skrift i warande Relation.

(*) D. 1 Febr. 1713.

då Prästen Brenner förrättade Gudstjensten den
 dagen, och innan som den blef fullkomligen sluten,
 begynte de, at canonera på Konungens Hus, och
 tillika attackera retrenchementet, och straxt höls up
 med Predikan, då hwar och en fick befallning gå
 til sin indelta post, och Hans Maj:t straxt satte sig
 til häst och red til retrenchementet, hwarest Turkar-
 ne och våra slogos brast med hwarandra, til dess
 Turkarna änteligen togo dem fångna. Hans Maj:t.
 för sin egen Person wände om sin häst, och sökte
 retirade til sit hus. Hans Maj:t hade bakom sig
 en hopet Turkar, som sökte til at få Hans Maj:t,
 hwilket gick dem icke an; ty Hans Maj:t förswara-
 de sig brast emot dem. Så snart Hans Maj:t kom
 så när förstuguddören på huset; steg Hans Maj:t af
 hästen, hwaräst jag hade den nåden emottaga Hans
 Maj:t och straxt fattade Hans Maj:t om lifester
 och lade Hans Maj:t stiga in om dören; men wille
 intet utan Hans Maj:t swarade mig: Jag wil stå
 litet och se widare hwad Turkarna taga sig idre.
 Dess woro Hans Maj:ts egne ord til mig. Immed-
 lertid underlät Turkarne intet som oftast at skjuta
 några skott tillika på Hans Maj:t och mig, då jag
 bad Hans Maj:t andra gången, at Han wille al-
 lena komma in igenom förstuguddören; men, då Hans
 Maj:t hörde dessa orden wille Hans Maj:t springa
 från dören ut åt gården, hwarest Turkarna tusende-
 tals stodo och sköto på huset och redan en stor del
 af Turkarna woro inlupne igenom fönsterna och träsf-
 sade med våra, som woro qwar uti salen och kam-
 rarne och der hade sina poster, som dem woro in-
 delte. Detta berättade jag Hans Maj:t, at Tur-
 karne woro infallne i alla rummen. Jag sade detta
 i en god mening, på det jag så mycket mera kunde
 obliigera Hans Maj:t, at gå in uti huset, men, o-

åttat alt. detta, wille Hans Maj:t ändå avancera
närmare åt Turkarna och wille änteligen ifrån mig;
men jag hölt med bägge händerna uti gehänget bak-
om ryggen, men förgäfwes; ty när jag mente, at
jag hade Hans Maj:t så säkert i mina händer, öpnade
Hans Maj:t gehängsföljan och sprang ifrån mig
några skrett; men jag straxt efter med gehänget i
handen och fattade Hans Maj:t åter om lifwet och
sade dessa ord: Du släpper jag intet Hans Maj:t.
Och det samma kommo 2:ne Karlar af våra mig til
hjelp, då wi med stort besvär änteligen fingo Hans
Maj:t in uti förstugan, så at jag fick bomen för
dören. Hans Maj:t tog mig wid handen och bad
mig taga dessa 2:ne Karlar med mig och då öppnade
wi salsdörren; då gick Hans Maj:t in och wi följde
med. Och, när Hans Maj:t kom in, fick Han se
salen full med Turkar, som woro i full Action med
våra den ena öfwer den andra. Då fick Hans
Maj:t nog at beställa, innan alla dessa Turkar blef-
wo utjagade och nederlagde. Hans Maj:t sparade
sig intet och wi, så många som woro närvarande,
gjorde intet mindre wårt bästa, så at med Guds
tilhjelp måste Turkarna öfwer hals och hufswud re-
nera sig igenom dörrar och fönster, och en del af
Turkarna måste hänga qwar i fönsterna döda, för-
utan de, som lågo inne i rummen döda på gäls-
wen. På thet sättet fick Hans Maj:t råda om hu-
set Sjelf, och straxt lät Hans Maj:t besätta å nyo
alla fönsterna med 4 a 5 och högst 6 Man uti
hwart fönster, och med det lilla manskapet gjorde
Hans Maj:t med den Högstas tilhjelp tappert mot-
stånd både emot Turkar och Tartarer uti 8 timars
tid; och under den tiden gick Hans Maj:t utur det
ena rummet i det andra och animerade de gemena
at hålla sig tappert, och Hans Maj:t Sjelf gick
omkring

omkring hos hwar och en och meddelte dem Krut och Kulor, ur sin egen Hatt och tog Hans Maj:t Sjelf af de dödas bandilaire-taskor Krut och Bly som lågo på golfwen. Nu, när Hans Maj:t hade roat sig med detta, at intet mera Krut och Bly war til at hämta, så begaf Hans Maj:t Sig utur Salen och gick uti Förstugan och slog Salsdören til, och utur Förstugan gick Hans Maj:t in uti et rum, som kallades Häfmarsskaff Dubens Kammare; hwilket rum intet blef besatt med något Manskap, emedan intet tillräckeligt af Manskap war at tillgå. Så snart Hans Maj:t förfogat Sig til Dubens Kammare, och de Gemena som woro posterade i Salsfönsterna, blefwo warse, at Hans Maj:t gick ut igenom Salsdören, kom en Karl in til mig i Konungens Kammar, hwarest jag hade min post med 4 Man i Fönstret, och berättade mig, at Hans Maj:t gått utur Salen, då jag strax begaf mig ut, at igenöka Hans Maj:t, och då, när jag kom uti Förstugan, och öppnade den dören, som gick in til Dubens Kammare, fick jag se Hans Maj:t stå emellan 3:ne Karlar med begge armarna högt up i wädret, och med wärjan i högra handen. Så snart jag kom in om dören och tog kjänning på Hans Maj:t, sattade jag straxt min piffol och sköt neder den ena Turken, som stod med ryggen åt dörren. Detta såg Hans Maj:t intet, när jag kom in genom dörren, för Kammaren war full med Krutrök, så jag knapt kunde känna Hans Maj:t igen; men, så snart Hans Maj:t hörde mitt skott, wände Hans Maj:t ansigtet åt mig, men sade intet ord; utan så snart den ena Turken blef af mig nederstuten, så lät Hans Maj:t ned den högra ainen med wärjan och stack den andra Turken tvärt igenom, och jag war intet sen, at skjuta den tredje Turken

til döds, då fiände Hans Maj:t först igen mig och sade dessa ord: Roos, är det ni, som fråste mig? Då jag svarade: Ja: näst Gud hade jag den nåden, då klappade Hans Maj:t mig på axlen och sade intet mer än: Jag ser, at ni, Roos intet har förlåtit mig. Så snart nu desse 3:ne Turkar woro til döden nederlagde, tog Hans Maj:t up sit armklåde ur räckten och torkade dermed blodet ur ansigtet på sig at twenne blesurer Hans Maj:t fick af Turkarna, som höllo Hans Maj:t under armarna, förutan et ännu, som Hans Maj:t bekommit i wänstra handen af en Sabel skuren twärt öfwer inuti handen, hwilken hand jag hade den nåden, at torka blodet utaf, och bandt mitt armklåde derom. Dessa 3:ne blesurer hade Hans Majestät sådt redan förut af dessa Turkar, innan jag hade den nåden, at komma Hans Maj:t til hjelp. Nu, så snart Hans Maj:t hade torkat blodet af sig och jag förbundit handen, frågade Hans Maj:t mig: Hwar äro alla de andra, som hafwa förlåtit mig? Då jag svarade: Hans Maj:t, största delen af dem lärer wara måst döda och til fånga tagne.

Derpå tog Hans Maj:t mig strax wid handen och sade til mig: Roos låt oss nu gå in i Salen, at göra vårt bästa med det lilla Manskap wi ännu ha igen. Och när Hans Maj:t då kom in i Salen, gjorde Turkarna et försök, at wilja storma in på Huset igenom fönsterna; men genom Guds nåd och Hans tilhjelp med det lilla Folket Hans Maj:t hade hos sig, måste Turkarne straxt af vårt skjutande retirera sig tilbakas igen och måst lemna en hoper döda qwar efter sig på platsen och wid wågarna under fönstren, utom dem, som de släpade bort med sig både döda och bleserade. Och, när det gick dem intet an, gjorde de å nyo et annat anfall

ansfall åt huset. De togo af Konungens rustwagnar och fyllte dem med gjödsel, togo desutom Cameler och stora portar til bröstvärn och förde för sig, samt avancerade sig dermed åt fönstren på Huset och gäfwö små salwor, hwilket wi allt måtte tåla och taga til goda, til dess de kommo of något närmare, då gaf wi tyr på dem, som hade wagnarna, så at de måste låta stå wagnarna och löpa derifrån, och taga dem med sig, som blefwo bleßerade i föttren. Camelerna och deras portar, som de förde för sig, blefwo äfwen af våra skott nederstutne, samt några Turkar til döds, förutan bleßerade, dem de togo med sig, och måste altså halss öfwer huswud begie sig irån sinna medförda bröstvärn. Men nu, som Turkarna intet med alt deras påfund icke det ringaste kunde uträtta, så begynte de med fullt alsiware at canonera på Huset, i tanka at nederstjuta både of och hus, och uträttade ändå intet med alt deras häftiga skjutande; ty Konungens Hus war af sten upmurat ifrån grunden ända up til taket, som war med spån lagdt. När det nu begynte lida närmare åt afton, begynte de at bombardera Huset och tillika fasta beckfrantsar och skjöto glödande kulor alt åt Huset, i tanka at få det i brand; men til all lycka för of, med all deras upsat och slitiga skjutande och bombarderande kunde de ändå intet få eld i huset; men sedermera tänkte de up et annat medel, at få eld i Huset som skedde och ovetande, som wi sedan singo spörja, nemligen at Turkarna hade sammankundit stora höbuntar och burit fram til wäggen på Huset, wid den Kamraren, som kallades Dubens Rum, hwarest ingen besättning war af vårt Manskap, som kunde betaga dem deras förehafda

upsåt: Der staplade de up dessa höbuntar ända
ifrån jorden up til spåntaket, och så tände de
eld i samma hö, och på det sättet fingo de Hu-
set i brand, och innan Hans Maj:t eller någon
af oss, som woro öfwerwarande i Huset, wiste
deras, förrän elden gaf oss sjelf det tillkänna genom
det, at en stark rök trängde sig in ur förstugan
genom Salsdörren, och, så snart som Hans Maj:t
blef warse denna röken med oss andra, ropade
Hans Maj:t mig til sig och tog mig wid han-
den och sade; Roos, låt oss taga någon af
Manskapet med oss, så wille wi gå up på win-
den och söka at förekomma elden, at han intet
får gå öfwer hela Huset, då jag swarade; Hans
Maj:t, ja, det skal ske. Jag tog straxt några
Man med mig och fölgde med Hans Maj:t uti
förstugan, hwarest trappan war, som gick up
til winden, och när wi stego up på trappan och
öpnade wins-låmmen slog lågen oss i ansigtet;
men det wille intet hjelpa. Wi woro där och
måste up genom elden, fast några blefwo brän-
de både i synen och händerna med elden i
flåderna. Och så snart wi gått igenom elven
och kommit öfwer Salen, befalte Hans Maj:t,
at wi straxt skulle begynna stöta neder spåntaket
med Mousquetter, Carbiner och Wårjor med hwad
som wi hade til hands, ty yrör och annor redskap
hade wi intet at arbeta med; men så snart wi
begynte at riswa på taket och Turlarna märkte
det, så riktade de sina stycken dit åt, samt med
deras små Gewär, och sköto bra på oss, så
wi intet allenast af deras starka skjutande måste
öfwerge at riswa taket, utan war för oss mera
angelägit, at wara omtänkte, huru wi sjelfwe
skulle kunna frälsa oss, och i synnerhet Hans
Maj:ts

Maj:ts Höga Person, för til at intet blifwa up-
 brände; emedan elden redan tog så öfwerhanden,
 at både Hans Maj:t och wi alle, som fölgde med,
 måste samma wäg tillbaka genom elden at wins-
 trappan, dereft wi kommo up på winden. Nu,
 när Hans Maj:t fattade den resolution at sprin-
 ge genom elden tillbaka igen, fastade Hans Maj:t
 och wi råfarna öfwer hufvuden och sprungo så
 hastigt genom elden ända til winstrappan. Då
 Turkarna märkte det, sköto de bra på oss, så
 at 2:ne Karlar blefwo qwarliggandes i elden och
 brunno up, och Hans Maj:t, samt wi alle med
 elden i kläderna sprungo öfwer hwarandra utför
 trappan; ty trappan war måst afbränd så wi
 dock, genom GUDs Nåd, kommo ofskadde deri-
 från, både Hans Maj:t i egen Hög Person, som
 oss wi, som woro med följagtige. Sedan tog
 Hans Maj:t oss med Sig och gick in uti Sa-
 len, hwareft elden war redan för oss och begyn-
 te at bränna genom troshbotten, såat Hans Maj:t
 befalte snart taga bort Manskapet som stodo po-
 sterade i fönstren, at de skulle följa med Hans
 Maj:t in uti de andra rummen, hwareft ännu
 elden icke war kommen, at förstärka det Man-
 skapet med, som der stod posterat. Strax der-
 på war Hans Maj:t så nådig, och tog mig wid
 handen och sade: Roos, låt oss nu förswara
 oss med det lilla Manskapet wi ha til slut; då
 jag swarade Hans Maj:t: Ja, så länge jag har
 någon blodsdroppa i mig, skal jag nåst GUDs
 hjelp intet swika Hans Maj:t, hwaras jag hoppas,
 at Hans Maj:t redan sedt profwet; Då Hans
 Majestat war åter så Nådig och swarade: Jag
 skal intet glömma Er, Roos, utan låt oss nu
 gå in i Sängkammaren, hwareft ni har er post,

där så wi til aldrasidst förswara oss, som också sedde, til dess elden föll neder genom trofsborn på oss. Men innan elden kom så wida, och til at frälssa ännu det Manskap, som war i de öfriga Rummen, befalte Hans Maj:t de skulle öfvergiftwa sina poster och alla komma til Hans Maj:t i Säckammaren, som de också strax gjorde och en del af dem med elden i kläderna; ty det kunde intet annat wara, förty Huset war måst brändt, när wi samlade oss i Konungens Säckammare. Där wisade Hans Maj:t Sig Sjelf i fönstret för Turkarna, och animerade resten af vårt Manskap, til at skjuta och hålla sig tappert. Hans Maj:t, som sällan brukade at skjuta, utan allt utträttade med wärjan i handen, tog ändå til slut min Carbin af mig och sade: Der stå några Turkar och ropa till mig, bad också mig akka mig. De woro 4 stycken Turkar och kommo i sult anslag med deras byxor: men innan någon af dessa Turkar loföde sitt Gewär, sköt Hans Maj:t med min Carbin en af dem til döds, och kommo sedan de öfrige 3:ne Turkarne allt närmare at fönstren, i tanka at skjuta Hans Maj:t; och när jag det såg, bad jag Hans Maj:t, at Han wille Nådigt betänka Sin Höga Person och intet exponera Sig så; och mente jag på det sättet få Hans Maj:t bort urur fönstret; men alsintet reflecterades på min underdåniga begäran. Jag steg straxt emellan Hans Maj:t och fönstret, sågandes: Det är bättre det händer mig, än det skal hända Hans Maj:ts Höga Person. Jag hade knapt ordet utur min mun, förr än dessa 3:ne Karlar sköto af sitt gewär på en gång, så at en af deras kulor träffade mig i mößbrämets mitt för pannan, som war upstoppadt med ull, hwarest kulan bles

lit

sittande owar, så at, när jag fick skåttet för
pannan, föll jag baklänges i Hans Maj:ts famn,
så at ull och hår af Mößan slog Hans
Maj:it och mig så tjockt uti ögonen, så at man
på en lång stund intet kunde hålla dem öppna
Hans Maj:it war så Nädig och hölt mig under
armarna, til dess jag kom mig före igen af den
confusion jag fick af skåttet. Så snart skåtten
skjöts af desse 3:ne Turkar, befalte Hans Maj:it
Manskapet straxt skjuta ner dem, hwilket också
skedde, emedan de lupo och wille retirera sig må-
ste de sätta lifwet til. Då stormade en hoper
Turkar fram och skjöto salswa på fönstret, som
Hans Majestät ännu stod och hölt mig, så at
kulorna flugo omkring oss. Hans Maj:it ropade
på Manskapet och bad dem skjuta bra på dem
igen; så Turkarna ändå måst wika för våra skått,
så at några Turkar blefwo på platsen, förutan
en hop bleßerade, som de togo meg sig bort; 3
Man af våra allenast blefwo illa bleßerade; wi-
dare kom ingen til skada. Nu, när detta war
förbi, war elden redan kommen både i dörren och
troßbotn i samma Kammare, så at en del af vårt
Gewär skjöt löst af elden, äfwen wäl, så wi
snart hade skutit hwar andra ihjäl, och hade wi
intet snart fådt dörren upslagen, som gick ur Ka-
ningens Sängkammare ut åt Gården, så hade
Hans Maj:its Höga Person och wi alle, som ha-
de den Nåden at wara hos Hans Maj:it, til slut
blifwit inbrände; Men til vår lycka fingo wi
up dörren, så at Hans Maj:it och wi alle, ge-
nom Guds Nåd kommo wäl utur Kammaren,
en del igenom dörren och somliga sprungo ut genom
fönstret med eldbränder på huswudet, förutan den
eld, som war i kläderna. Och då Hans Maj:it
kom

kom ut bent of alla, sade Hans Maj:t til of:
Låt of ännu göra motstånd, til des de ta of
lefwandes eller döda, hwilket också skedde.
Wi skötade desperat med den lilla magt wi hade,
och stälte of med ryggarna åt husväggen, och
hade eld öfwer of och omkring of af lågan från
Huset, förutan den starka elden för of af Tur-
karnas skjutande. Oaktadt detta hölt Hans Maj:t
sig med den lilla hand full af folk, genom Guds
Nåd tappert, som warade en liten stund, så
at en stor del Turkar måste ändå stupa för of,
och några af våra äfwenwål. När nu Hans
Maj:t såg at Turkarna föllo så starkt på alt sätt
närmare in til of och med häftrigt skjutande, då sade
Hans Majestät; Låt of nu retirera of til Cancellie-
Huset, och då när Hans Maj:t begynte, at wilja för-
foga Sig til samma Hus, och wi alle fölgde straxt
efter Hans Maj:t och när Hans Maj:t då kom
et litet stycke bakom gäsweln på Huset och Tur-
karna märkte det, at Hans Majestät wille reti-
rera Sig, så föllo de alla på en gång til med et starkt
ropande; Låt of nu taga dem. När Hans Maj:t
hörde detta af Turkarna skyndade Hans Maj:t Sig, i
tanka at hinna fram til Cancellie-Huset; men
till all olycka råfode i det samma Hans Maj:t
til at stapla med fötterna i sporrarna, at Hans
Maj:t deraf föll öfwer ändå straxt wid väggen
af Konungens Hus. Då Turkarna förnummo det-
ta, at Hans Maj:t for omkull, sprungo de hä-
stigt til, och kastade sig straxt en stor hoper på
Hans Maj:ts Höga Person och så togo de Hans
Maj:t och förde honom med sig til Staden Ben-
der, och wi öfrige blefwo äfwenwål til fånga
tagne, en del af Turkarna och somliga af Tartarer-
na. Turkarna förde sina fångar til Staden Ben-
ders

der, och Tartarerna sina til Tartariet. Men strax på platsen, när de togo öf, så spolierade de öf ända intil linthyget på kroppen. Detta skedde flockan 8 om aftonen wintertid, sedan Hans Majestät och wi, som hade den Nåden at wara närwarande, uti fulla 8 timars tid, ifrån begynnelsen til ändan, genom den Allrahögstas Nådiga tilhjelp redeligen och tappert förswarat öf til det yttersta, med 30 Man, efter vår Undersåteliga plikt, upoffrat vårt lif och blod för Hans Majests Höga Person emot många tusende Turkar och Tartarer.

Och när Hans Maj:t sedan lyckeligen anlände til Stralsund, och wid vår ankomst äfwenwäl med våra Trouppar ur Turkiyet, som öf bleswo anförtrödde at föra til Stralsund, befalte Hans Maj:t mig, at jag skulle framställa dessa 30 Man, som woro med Hans Maj:t til slutet uti Calabaliquen wid Bender, hwilket jag ock straxt efterkom Hans Majestäts Nådiga befallning och skaffade honom alla dessa Karlar, med alla deras Namn upsatte på en Lista, hwaraf sändes härjämte en Copia. Strax idm jag hade den Nåden at upvisa denna Lista, gaf Hans Maj:t 300 Ducater i Guld, at utdela til hwar Karl 10 specie Ducater för sitt tappra förhållande. Detta är alt i sanning, som jag har den äran at berättat Herr Doctoren uppå des til mig gjorda anmodan.

• AXEL ROOS

Upsats på de Under-Officerare och Gemena,
 som hos Högst Salige Hans Majestät, Konung
 CARL den 12, wid Calabaliquen i Bender, tilli-
 ka med Hans Maj:t och mig uthärdade uti Hans
 Maj:ts eget Palais, intil deß elden ifrån åstwan
 och nedan, samt ifrån alla sidor tog öfverhand,
 och Hans Maj:t så wäl, som jag och de nedan-
 nämde genom myckenhetens af fienden tillstörman-
 de blefwo til fånga tagne af Tartarerna och Tur-
 karna, hwarföre Hans Maj:t, då wi til Stral-
 sund ankommit, lät genom mig tildela hwardera
 af dem 10 Ducater, nemligen:

Styttmästaren Unges Trouppe.

Ducater.

Corp.	Eric Tillberg	=	=	10
	Eric Brun	/	=	10
	Michael Bonde	=	=	10
	Anders Grift	=	=	10
	Jacob Mårtensson	=	=	10
	Profos Frimodig	=	=	10

Capitain Friebergss Trouppe

Corp.	Gleisman	=	=	10
	Georg Ludv.	=	=	10
	Eril Sandman	=	=	10
	Olof Rjerström	=	=	10
	Olof Bohm	=	=	10

Capitain Unges Trouppe.

	Georg Sänge	=	=	10
	Johan Smitt	=	=	10

Capit-

Capitain Grubbenhjelm's Troup.

Petter Gadda	"	"	10
Nårren Paulson	"	"	10
Lars Grimodig	"	"	10
Petter Holm	"	"	10

Capitain Westerberg's Troup.

Johan Tingstedt	"	"	10
Georg Sehman	"	"	10

Capitain Held's Troup.

Corp. Nordstrand	"	"	10
Måns Palm	"	"	10
Sabian Meis	"	"	10
Bertil Bloch	"	"	10
Pehr Carlsson	"	"	10

Capitain Ruhlfeldt's Troup.

Zindric Baur	"	"	10
Adam Slinck	"	"	10
Pehr Eneroth	"	"	10
Sefre Winter	"	"	10
Georg Spring	"	"	10
Jon Berg	"	"	10

Summa Specie Ducater 300.

AXEL ROOS.

